

Sygn. akt VIII C 611/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: stażysta Magdalena Badyłak

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w (...) (...)

przeciwko I. H. (H.)

o zapłatę 3.386,40 zł

1. oddała powództwo

2. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt VIII C 611/21

UZASADNIENIE

W dniu 30 marca 2021 roku powód (...) z siedzibą w (...), reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej I. H. powództwo o zapłatę kwoty 3.386,40 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od kwoty 2.650 zł od dnia 5 lipca 2020 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że dochodzona wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną w dniu 6 marca 2020 roku z (...) Sp. z o.o. umowy pożyczki nr (...) zawartej na okres 30 dni. Z tytułu przedmiotowej pożyczki pozwaną obciążała spłata kapitału (2.650 zł), prowizji (720,82 zł) oraz odsetek (15,58 zł). Pomimo upływu terminu płatności, tj. do dnia 4 lipca 2020 roku pozwana nie spłaciła zadłużenia. Pełnomocnik wskazał ponadto, że przedmiotową wierzytelność powód nabył w drodze cesji na mocy ramowej umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 19 czerwca 2020 roku i aktu cesji z dnia 19 sierpnia 2020 roku.

(pozew k. 4-5)

W dniu 27 maja 2021 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, sygn. akt VIII Nc 798/21 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz k. 47)

Od przedmiotowego nakazu zapłaty, pozwana reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła sprzeciw, zaskarżając go w całości. Pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie

od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pełnomocnik pozwanej podniósł zarzut braku legitymacji biernej po stronie pozwanej, zaprzeczając by pozwana zawierała wskazaną przez powoda pożyczkę nr (...) z dnia 6 marca 2020 roku. Wskazał, że pozwaną z (...) Sp. z o.o. w W. łączyła umowa nr (...) z dnia 11 grudnia 2019 roku, która została w całości spłacona w dniu 1 stycznia 2020 roku. Zgodnie z postanowieniami umowy pozwana zobowiązana była do wydrukowania otrzymanej umowy pożyczki wraz z załącznikami i podpisania całości dokumentacji. Pełnomocnik wskazał, że pozwana otrzymała wskazaną kwotę i w całości dokonała jej spłaty.

Nadto pełnomocnik zaznaczył, że samo posiadanie konta na stronie internetowej pożyczkobiorcy nie było wystarczające do zawarcia skutecznej umowy pożyczki, bowiem zgodnie z postanowieniami załączonej przez powoda umowy nr (...) z dnia 6 marca 2020 roku koniecznym było złożenie prawidłowo wypełnionego wniosku o udzielenie pożyczki. Strona pozwana zaprzeczyła by kiedykolwiek składała taki wniosek, a następnie wniosek o aneksowanie tej umowy. Pełnomocnik wskazał, że załączoną do pozwu kopię umowy pożyczki należy traktować jedynie jako projekt umowy, bowiem nie zawiera podpisów stron, nie spełniając tym samym wymogów przewidzianych dla dokumentów prywatnych określonych w przepisie art. 245 k.p.c. Pełnomocnik pozwanej odniósł się do załączonego do pozwu wydruku przelewu kwoty 0,01 zł, wskazując, że pozwana dokonała przelewu tej kwoty celem rejestracji na stronie internetowej pożyczkodawcy oraz weryfikacji numeru rachunku bankowego pożyczkobiorcy. Jednakże samo posiadanie konta na platformie pożyczkowej nie było wystarczające do zawarcia skutecznej umowy pożyczki, co wynika z postanowień przedmiotowej umowy, bowiem jednym z dodatkowych wymagań było złożenie prawidłowo wypełnionego wniosku o udzielenie pożyczki, którego to wniosku pozwany nie przedstawił. Pełnomocnik zaznaczył, że pozwana nie wnioskuje o udzielenie pożyczki na kwotę 1.250 zł na okres 30 dni, a także nie wnioskuje o aneksowanie tej umowy. Wobec powyższego pełnomocnik pozwanej wniosł o zobowiązanie powoda do przedstawienia wniosku o udzielenie pożyczki. Według strony pozwanej powód nie sprecyzował w jaki dokładnie sposób miała zostać zawarta umowa pożyczki i nie przedstawił żadnych dowodów, z których mogłaby wynikać wola zawarcia takiej umowy przez pozwaną.

Pełnomocnik podkreślił, że skoro nie doszło do zawarcia między stronami umowy to w przypadku, gdyby pozwana otrzymała środki od pierwotnego wierzyciela, sytuację taką należałoby kwalifikować jako spełnienie świadczenia niezamówionego przez konsumenta, zaś roszczenie z bezpodstawnego wzbogacenia mógłby realizować wierzyciel pierwotny, a nie powód, na którego zostały przelane jedynie roszczenia wynikające z innej podstawy. Mając powyższe na uwadze, pełnomocnik pozwanej podniósł zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda, dodatkowo podkreślając, że sama umowa cesji ma bardzo ramowy charakter, i nie wskazuje konkretnych wierzycieli i dłużników, w tym wierzycieli dochodzonej niniejszym postępowaniem. Zdaniem strony pozwanej przedłożony przez powoda załącznik nr 2 aktu cesji z dnia 19 sierpnia 2020 roku pozbawiony jest jakiegokolwiek mocy dowodowej i stanowi jedynie wydruk komputerowy sporządzony przez pełnomocnika powoda na potrzeby niniejszego postępowania. Powód nie wykazał również, że osoba podpisująca w jego imieniu umowę przelewu wierzyciela była do tej czynności należycie umocowana.

(sprzeciw k. 52-54)

W odpowiedzi na sprzeciw powód wskazał, iż dochodzona pozewem należność wynika z umowy pożyczki zawartej z pierwotnym wierzycielem w dniu 6 marca 2020 roku nr (...), na podstawie której pierwotny wierzyciel pozostawił do dyspozycji strony pozwanej kwotę 2.650 zł, która to kwota została przekazana na rachunek bankowy pozwanej. Wskazaną kwotę pozwana zobowiązana była zwrócić wraz z prowizją w wysokości 720,82 zł oraz z odsetkami umownymi w kwocie 15,58 zł, jednakże pozwana nie dokonała na poczet przedmiotowego zobowiązania żadnych wpłat. Wskazał, że warunkiem udzielenia pożyczki było posiadanie przez pożyczkobiorcę aktywnego profilu klienta na stronie internetowej pożyczkodawcy. Podkreślił, iż zgodnie z umową w celu zakończenia procesu rejestracji pożyczkobiorca zobowiązany był do dokonania opłaty rejestracyjnej w wysokości 0,01 zł na rachunek bankowy pierwotnego wierzyciela. Opłata ta była uiszczana jednorazowo przy zawieraniu pierwszej umowy pożyczki, zaś w tytule przelewu należało wskazać nr umowy pierwszej pożyczki udzielonej przez pożyczkodawcę lub własny nr pesel.

Powód podkreślał, że kwota prowizji nie przekraczała dopuszczalnego przez ustawę o kredycie konsumenckim wynagrodzenia za korzystanie z kapitału.

(pismo k. 69-74)

Do końca postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 83)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 marca 2020 roku (...) Sp. z o.o. w W. sporządził umowę pożyczki nr (...), w treści której jako pożyczkobiorcę wskazał pozwaną I. H..

Przedmiotem umowy było określenie zasad udzielenia pożyczkobiorcy przez pożyczkodawcę za pośrednictwem pośrednika pożyczki gotówkowej. Pożyczka przeznaczona była na dowolny cel konsumpcyjny, niezwiązany z prowadzoną przez pożyczkobiorcę działalnością gospodarczą. Jako pośrednika wskazano (...) Sp. z o.o. w W..

Pożyczka mogła być udzielana pożyczkobiorcy, który m.in. dokonał skutecznej rejestracji i posiadał aktywny profil klienta na stronie internetowej oraz złożył prawidłowo wypełniony wniosek o udzielenie pożyczki za pośrednictwem profilu klienta.

(...) klienta zakładany był jednorazowo na stronie internetowej podczas wnioskowania o pierwszą pożyczkę. W celu zakończenia procesu rejestracji pożyczkobiorca dokonywał jednorazowego przelewu opłaty rejestracyjnej w wysokości 0,01 zł z rachunku bankowego pożyczkobiorcy na rachunek bankowy pożyczkodawcy lub korzystał z dobrowolnej usługi automatycznej weryfikacji rachunku bankowego.

Warunkiem zawarcia umowy pożyczki było złożenie wniosku za pośrednictwem profilu klienta na stronie internetowej, wskazując kwotę oczekiwanej pożyczki i termin spłaty pożyczki. W przypadku podjęcia przez pożyczkodawcę pozytywnej decyzji o udzieleniu pożyczki pożyczkodawca za pomocą pośrednika przysyłał na wskazany przez pożyczkobiorcę adres email: umowę pożyczki wraz z załącznikami oraz formularz informacyjny. Po zawarciu umowy pożyczki pożyczkobiorca był zobowiązany odesłać wydrukowane i podpisane dokumenty, o których mowa wyżej, na adres pośrednika.

W wyniku zawarcia umowy pożyczki pożyczkobiorca zobowiązany był do zapłaty w terminie spłaty pożyczki na rachunek bankowy pożyczkodawcy całkowitej kwoty do zapłaty, na którą składały się kwota pożyczki, odsetki kapitałowe i prowizja.

(umowa pożyczki k. 17-20)

W dniu 7 marca 2020 roku (...) Sp. z o.o. w W. sporządził aneks do umowy pożyczki nr (...) zawartej w dniu 6 marca 2020 roku pomiędzy (...) Sp. z o.o. w W. a pozwaną, w treści której jako pożyczkobiorcę wskazał pozwaną I. H..

Przedmiotem umowy było określenie zasad udzielenia pożyczkobiorcy przez pożyczkodawcę za pośrednictwem pośrednika pożyczki gotówkowej. Pożyczka przeznaczona była na dowolny cel konsumpcyjny niezwiązany z prowadzoną przez pożyczkobiorcę działalnością gospodarczą. Jako pośrednika wskazano (...) Sp. z o.o. w W..

Warunkiem zawarcia umowy pożyczki było utworzenie przez pożyczkobiorcę profilu klienta na stronie internetowej i posiadanie aktywnego profilu klienta. (...) klienta zakładany był jednorazowo na stronie internetowej podczas wnioskowania o pierwszą pożyczkę. W celu zakończenia procesu rejestracji pożyczkobiorca dokonywał jednorazowego przelewu opłaty rejestracyjnej w wysokości 0,01 zł z rachunku bankowego pożyczkobiorcy na rachunek bankowy pożyczkodawcy lub korzystał z dobrowolnej usługi automatycznej weryfikacji rachunku bankowego.

Warunkiem zawarcia umowy pożyczki było złożenie wniosku za pośrednictwem profilu klienta na stronie internetowej, wskazując kwotę oczekiwanej pożyczki i termin spłaty pożyczki. W przypadku podjęcia przez pożyczkodawcę pozytywnej decyzji o udzieleniu pożyczki pożyczkodawca za pomocą pośrednika przesyłał na wskazany przez pożyczkobiorcę adres email: umowę pożyczki refinansowej wraz z załącznikami oraz formularz informacyjny. Po zawarciu umowy pożyczki pożyczkobiorca był zobowiązany odesłać wydrukowane i podpisane dokumenty, o których mowa wyżej, na adres pośrednika.

W wyniku zawarcia umowy pożyczki pożyczkobiorca zobowiązany był do zapłaty w terminie spłaty pożyczki na rachunek bankowy pożyczkodawcy całkowitej kwoty do zapłaty na którą składały się kwota pożyczki, odsetki kapitałowe i prowizja.

W załączniku nr 2 wskazano, że wypłacona w dniu 6 marca 2020 roku kwota pożyczki wynosi 1.250 zł, odsetki 7,40 zł, prowizja 193,60 zł, całkowita kwota do zapłaty 1451 zł, zaś wypłacona w dniu 7 marca 2020 roku kwota pożyczki wynosi 400 zł, odsetki 2,29 zł, prowizja 61,81 zł, całkowita kwota do zapłaty 464,10 zł. Łącznie wypłacona kwota pożyczki wynosi 1.650 zł, odsetki 9,69 zł, prowizji 255,41 zł, całkowita kwota do zapłaty 1.915,10 zł. Termin spłaty pożyczki oznaczono na dzień 4 lipca 2020 roku.

(aneks z dnia 7 marca 2020r. k. 9-12, potwierdzenie przelewu z rachunku k. 13,14, formularz informacyjny k.21-22)

(...) Sp. z o.o. w W. jako kredytodawca sporządził formularz informacyjnym do pożyczki dotyczący kredytu konsumenckiego, w treści którego jako pożyczkobiorcę wskazał pozwaną I. H.. W formularzu wskazano, że całkowita kwota pożyczki wynosi 2.650 zł, 14,03 zł, prowizja 408,97 zł, całkowita kwota do zapłaty 3.073 zł. Okres pożyczki oznaczono na 30 dni.

(formularz informacyjny k.23-24)

W dniu 19 czerwca 2020 roku (...) Sp. z o.o. zawarł z powodem (...) ramową umowę przelewu wierzytelności.

W dniu 19 czerwca 2020 roku (...) Sp. z o.o. zawarł z powodem (...) Akt cesji nr 03/08/20 do Ramowej umowy zakupu wierzytelności z dnia 19 czerwca 2020 roku, m.in. wobec dłużniczki I. H.. W załączniku nr 2 do aktu cesji zadłużenie pozwanej zostało oznaczone na kwotę 3.422,99 zł.

W dniu 27 sierpnia 2020 roku prezes zarządu (...) Sp. z o.o. oświadczył na piśmie, że zawarł z (...) w dniu 19 sierpnia 2020 roku Akt cesji wierzytelności, oraz że (...) dokonał zapłaty ceny zakupu wierzytelności określonej w pkt 3.1.1. Ramowej Umowy Zakupu Wierzytelności z dnia 19 czerwca 2020 roku, co zgodnie z pkt 2.1.3. umowy skutkowało przejściem na nabywcę praw do wierzytelności będących przedmiotem cesji.

Umowa cesji została podpisana przez osoby uprawnione do działania w imieniu cedenta i cesjonariusza.

(oświadczenie k.27, załącznik k. 25, akt cesji k. 26, ramowa umowa przelewu wierzytelności k. 28-30)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu braku legitymacji czynnej powoda. Zarzut ten okazał się niezasadny. W ocenie Sądu zaferowany przez stronę powodową materiał dowodowy jest wystarczający do wykazania, iż nabyła ona ze skutkiem prawnym wierzytelność opisaną, jako przysługującą wobec pozwanej z tytułu umowy pożyczki z dnia 6 marca 2020 roku. Powód złożył do akt sprawy umowę przelewu wierzytelności z załącznikami oraz wykaz wierzytelności dotyczący pozwanej. Umowa wraz

z wykazem zostały podpisane przez strony umowy cesji, przy czym powód wykazał – poprzez złożenie stosownych dokumentów – umocowanie osób podpisanych pod umową do ich zawarcia, wobec czego brak jest podstaw do kwestionowania ich prawdziwości. Nie może budzić wątpliwości, że na potrzeby przedmiotowego procesu koniecznym było jedynie wykazanie, iż umowa cesji przenosiła tę konkretną wierzytelność stanowiącą źródło żądania powoda. W konsekwencji zbędnym było przedłożenie całości wykazu, zwłaszcza, że pozostałe wierzytelności musiałyby zostać zanonimizowane. Odnośnie zaś przedłożonego dokumentu oczywistym pozostaje, że dla jego waloru dowodowego nie ma znaczenia sposób jego anonimizacji w zakresie innych wierzytelności (w przedmiotowej sprawie wierzytelności te zostały „wykasowane”), istotnym jest bowiem, że dokument ten został sygnowany parafą przez osoby zawierające umowę cesji, co zdaniem Sądu jest wystarczające do stwierdzenia jego autentyczności. Kontynuując rozważania w zakresie omawianego zarzutu podkreślenia wymaga także, iż wierzytelność objęta wykazami została w odpowiedni sposób oznaczona, co pozwala na jej pełną identyfikację. Godzi się przypomnieć, że zgodnie z dyspozycją art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. Jest to jedynie zmiana podmiotowa stosunku zobowiązaniowego. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy przelewu, wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami. Wyjaśnić wreszcie należy, że ewentualny brak zawiadomienia dłużnika o dokonanej cesji w żaden sposób nie wpływa na jej skutki prawne. Brak zawiadomienia może wyrzucić wyłącznie takie konsekwencje, że spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie, o czym przesądza treść art. 512 k.c. Całość powyższych rozważań prowadzi do wniosku, iż strona powodowa wykazała swoją legitymację procesową.

W dalszej kolejności przypomnieć należy, iż w myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionemu uniemożliwieniu wykazania jej praw.

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia powód powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczka została udzielona.

W realiach niniejszej sprawy udowodnieniu podlegał nie tylko fakt udzielenia pozwanej pożyczki z dnia 6 marca 2020 roku, ale również fakt wnioskowania pozwanej o tę konkretną pożyczkę we wskazanej przez powoda kwocie. Zdaniem

Sądu brak było podstaw do ustalenia stanu faktycznego jedynie w oparciu o twierdzenia, które zostały zawarte w uzasadnieniu pozwu, zwłaszcza że strona pozwana te okoliczności podważyła. Powód, przedstawiając stan faktyczny sprawy w pozwie, powołał się na umowę pożyczki nr (...) roku z dnia 6 marca 2020 roku. Wyjaśniono również, że na dochodzoną pozewem kwotę składa się kwota wysokości 2.650 zł z tytułu niespłaconego kapitału, 720,82 zł tytułem prowizji oraz kwota 15,58 zł tytułem niespłaconych odsetek umownych. W celu wykazania roszczenia powód przedłożył dowody w postaci wydruków komputerowych:

- dane przelewu weryfikacyjnego z dnia 11 grudnia 2019 roku na kwotę 0,01 zł. (k. 16)
- umowę pożyczki nr (...) roku z dnia 6 marca 2020 roku zawartą pomiędzy pozwaną a (...) sp. z.o.o. w W. (k. 17-20),
- aneks z dnia 7 marca 2020 roku do umowy pożyczki nr (...) roku z dnia 6 marca 2020 roku wraz z formularzem informacyjnym (k. 9-12, 21-22),
- dane przelewu pożyczki na rachunek klienta z dnia 6 marca 2020 r. na kwotę 1.250 zł (k. 13),
- dane przelewu pożyczki na rachunek klienta z dnia 7 marca 2020 r. na kwotę 400 zł (k. 14),
- dane przelewu pożyczki na rachunek klienta z dnia 14 marca 2020 r. na kwotę 1.000 zł (k. 15),
- formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego, z którego wynika, że całkowita kwota kredytu 3.073 zł stanowi pożyczkę na dowolny cel konsumpcyjny (k. 23-24).

Określony w sposób wybiórczy i lakoniczny stan faktyczny wywołał wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy i wymuszał przeprowadzenie postępowania dowodowego, zwłaszcza, że strona pozwana zakwestionowała zasadność roszczenia jak i podniosła zarzut, że nie zawierała przedmiotowej umowy, nie otrzymała ona środków finansowych wskazanych w umowie nr (...) roku z dnia 6 marca 2020 roku.

Zgodzić się jednak należy z pozwaną, że to na powodzie ciążył obowiązek wykazania okoliczności, na które się powoływał. W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że pozwany zawarł umowę, że pożyczkodawca przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy.

Nie budzi wątpliwości, że aby udzielenie pożyczki było w ogóle możliwe, musi istnieć niespłacone zobowiązanie pieniężne. W ocenie Sądu powód nie sprostął powyższej powinności. Strona powodowa nie złożyła wniosków o pożyczkę nr 53870002 roku z dnia 6 marca 2020 roku oraz wniosków o aneksowanie umowy, jak również jakiegokolwiek dokumentu, w oparciu o który można by ustalić, że pozwana wnioskuje o przedmiotową pożyczkę. Zgodnie z postanowieniami umowy pożyczki, pożyczkobiorca na potrzeby udzielenia mu pożyczki winien m.in. posiadać na stronie internetowej aktywny profil klienta oraz złożyć wniosek o pożyczkę. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego implikuje jednoznaczny wniosek, iż brak jest dowodów na to, iż pozwana dokonała wyżej wymienionych czynności w odniesieniu do umowy pożyczki nr (...) roku z dnia 6 marca 2020 roku, ergo brak jest przesłanek do przyjęcia, iż pozwana była stroną załączonej przez powoda umowy. Pozwana przyznała, że dokonała przelewu weryfikacyjnego w kwocie 0,01 zł w dniu 11 grudnia 2019 roku, jednakże w związku z zakończeniem procesu ubiegania się o pożyczkę nr (...) z dnia 9 grudnia 2019 roku w kwocie 1.050 zł, którą to pożyczkę w całości spłaciła.

W aktach sprawy brak jest również dowodu w postaci aneksu z dnia 14 marca 2020 roku do umowy nr (...) roku z dnia 6 marca 2020 roku, powód załączył jedynie formularz informacyjny, z którego wynika dochodzona pozewem kwota, który sam w sobie nie może stanowić dowodu na wyrażenie przez pozwaną woli zawarcia umowy pożyczki. Nie może stanowić również, wobec braku załączenia aneksu z dnia 14 marca 2020 roku dowodu na wysokość dochodzonego pozewem roszczenia. Podkreślenia bowiem wymaga, że powód dochodzi niniejszym pozewem kwot 2.650 zł tytułem niespłaconego kapitału, 720,82 zł tytułem prowizji oraz 15,58 zł tytułem odsetek umownych, zaś z załączonego do pozwu wydruku umowy pożyczki nr (...) roku z dnia 6 marca 2020 roku i aneksu z dnia 7 marca 2020 roku wynika

niższa kwota, tj. 1.650 zł tytułem kapitału, 9,69 zł tytułem odsetek umownych oraz 255,41 zł tytułem prowizji. Innymi słowy powód nie udowodnił także wysokości dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia.

Wreszcie powód nie złożył podpisanych przez pozwaną dokumentów w postaci umowy pożyczki nr (...) roku z dnia 6 marca 2020 roku oraz formularza informacyjnego oraz aneksu z dnia 7 marca 2020 roku, choć § 5.6 przewidywał po stronie pożyczkobiorcy taki obowiązek. Zaoferowane przez powoda dowody z dokumentów dowodzą li tylko tego, że została sporządzona umowa i aneks zawierające dane pozwanej, nie wiadomo jednak przez kogo i w jakich okolicznościach podane.

Przedstawione przez powoda wydruki nie stanowią dowodu na zawarcie przez pozwaną przedmiotowej umowy pożyczki, zwłaszcza wobec stanowiska pozwanej, która podnosiła, że roszczenie powoda nie istnieje.

Reasumując w oparciu o zaoferowany przez powoda materiał dowodowy Sąd doszedł do przekonania, że powód nie wykazał, że pozwana zaciągnęła przedmiotową pożyczkę – że założyła profil klienta na portalu pożyczkodawcy w celu uzyskania pożyczki w kwocie 2.650 zł, została we właściwy sposób zweryfikowana i złożyła wniosek o pożyczkę we wskazanej kwocie oraz wnioski o aneksowanie umowy, a po udzieleniu pożyczki, przesłała wymagane umową dokumenty sygnowane jej podpisem, dlatego też po stronie pozwanej nie powstał obowiązek wykazania, że zobowiązanie, odnośnie którego powód twierdzi, że powstało, zostało przez nią wykonane.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10.07.2003 r., I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24.03.1999 r., I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389). Na gruncie przedmiotowej sprawy uznać należy, że konieczność wykazania, iż pozwana zawarła z (...) Sp. z o.o. przedmiotową pożyczkę, istniała niewątpliwie już na etapie wniesienia pozwu, skoro twierdzenie to stanowiło podstawę roszczenia dochodzonego niniejszym powództwem.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem, co musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.

O kosztach procesu orzeczono w myśl wyrażonej w art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. reguły odpowiedzialności za wynik procesu. Na kwotę podlegającą zwrotowi na rzecz pozwanej składa się wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego 900 zł powiększone o odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.